

Sygn. akt I CSK 363/16

POSTANOWIENIE

Dnia 28 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z wniosku J. M.
przy uczestnictwie Miasta P. i Skarbu Państwa - Starosty P.
o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 grudnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w W.
z dnia 22 stycznia 2016 r., sygn. akt V Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od wnioskodawczyni na rzecz Skarbu Państwa
Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 1925 (jeden tysiąc
dziewięćset dwadzieścia pięć) zł tytułem kosztów zastępstwa
procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 stycznia 2016 r. Sąd Okręgowy w W. oddalił apelację wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Rejonowego w P. z dnia 3 października 2014 r. oddalającego wniosek o stwierdzenie nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczyni od postanowienia Sądu Okręgowego skarżąca uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie istotnych zagadnień prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznając nadzwyczajny środek zaskarżenia, jakim jest skarga kasacyjna Sąd Najwyższy działa w interesie publicznym, wyjaśniając istotne zagadnienia prawne, dokonując wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, bądź usuwając z obrotu prawnego orzeczenia wydane w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwe (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 206/07, nie publ.). Dlatego też uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powinien przedstawić argumentację jurydyczną pozwalającą przyjąć, że w sprawie rzeczywiście występuje przywołana w nim przesłanka (postanowienia SN z 21 czerwca 2007 r., sygn. akt I CSK 178/07, nie publ. i z dnia 21 lipca 2005 r. sygn. akt V CSK 18/05, nie publ.). W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga to uzasadnienia, że przedstawione zagadnienie prawne jest istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien przede wszystkim jasno określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury. Zagadnienie musi

pozostawać w związku z danym sporem. a nie mieć jedynie znaczenie abstrakcyjne (postanowienia SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04 nie publ.).

Kwalifikacji takiej nie można przypisać zagadnieniom prawnym sformułowanym w skardze kasacyjnej wnioskodawczynie, które nie mają znaczenia dla zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Kwestia, czy ze względu na prawne domniemanie samoistności i ciągłości posiadania (art. 339 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i art. 340 zd. pierwsze w zw. z art. 6 k.c.) przy zasiedzeniu, wątpliwości odnośnie do stanu faktycznego i prawnego należy tłumaczyć na korzyść zasiedzenia nie pozostaje w związku ze sprawą, w której nie ma zastosowania art. 339 k.c. W odpowiadającej okolicznościom przedmiotowej sprawy sytuacji zmiany charakteru posiadania, ciężar dowodu, że zmiana taka nastąpiła spoczywa bowiem na posiadaczu, który nie korzysta z tego domniemania (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2012 r., I CSK 360/11 i z dnia 16 października 2015 r., I CSK 885/14, nie publikowane).

Bez znaczenia dla udzielenia odpowiedzi na pytanie o dopuszczalność doliczenia do okresu posiadania nieruchomości, prowadzącego do nabycia jej prawa własności, okresu posiadania jako użytkownik wieczysty, na które Sądy orzekające w sprawie, dzieląc stanowisko wyjaśniające tę kwestię wyrażone w orzecznictwie Sądu Najwyższego (zob. uchwały z dnia 23 lipca 2008 r., III CZP 68/08, OSNC 2009, nr 7-8, poz. 109 i z dnia 28 marca 2014 r., III CZP 8/14, OSNC 2015, nr 1, poz. 6) udzieliły negatywnej odpowiedzi, jest okoliczność czy nieruchomość ta stanowiła kiedykolwiek własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego.

Z uwagi na treść wniosku, w którym wnioskodawczynie domagała się stwierdzenia nabycia przez zasiedzenie własności nieruchomości nie wymaga rozstrzygnięcia objęta kolejnym zagadnieniem prawnym kwestia przesłanek nabycia przez zasiedzenie prawa użytkowania wieczystego.

Nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w okolicznościach sprawy, w których nie zachodzi sprzeczność między wolą posiadania a manifestacją posiadania

ze strony zasiadającego, udzielenie odpowiedzi na zagadnienie prawne sformułowane w postaci pytania, czy dla uznania samoistności posiadania kluczowe znaczenie ma ukryta wola i ukryte przeświadczenie zasiadającego o charakterze władztwa, czy też zewnętrzna jawna manifestacja posiadania, w sytuacji gdy są one sprzeczne.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, która Sąd Najwyższy w granicach zaskarżenia bierze pod rozwagę z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., orzekł jak w sentencji.